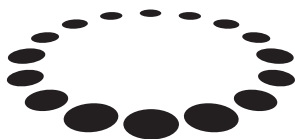

DEBATS
D'EDUCACIÓ

www.debats.cat

**Com podem construir una comunitat
educativa amb la implicació
de l'alumnat?**

Valerie Hannon

DEBATS D'EDUCACIÓ

Com podem construir una comunitat educativa amb la implicació de l'alumnat?

Valerie Hannon

DEBATS D'EDUCACIÓ | 34

Una iniciativa de

Amb la col·laboració de

Text de la conferència de Valerie Hannon a l'Auditori MACBA de Barcelona el dia 2 de juliol de 2014 en el marc dels Debats d'Educació.

Tota la informació sobre el projecte Debats d'Educació des del seu inici (persones convidades, continguts, àudio i vídeo de les conferències i textos publicats) està disponible al web www.debats.cat.

© Fundació Jaume Bofill i UOC, 2014
Provença, 324
08037 Barcelona
fbofill@fbofill.cat
www.fbofill.cat

Aquesta obra està subjecta a la llicència Creative Commons de Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada (by-nc-nd). Es permet la reproducció, distribució i comunicació pública de l'obra sempre que se'n reconegui l'autoria. No es permet l'ús comercial de l'obra ni la generació d'obres derivades.

Primera edició: novembre 2014

Les publicacions de la Fundació Jaume Bofill estan disponibles per a descàrrega al web: www.fbofill.cat

Autora: Valerie Hannon
Edició: Fundació Jaume Bofill
Disseny gràfic: Amador Garrell
Maquetació: Àtona Víctor Igual, S.L.
ISBN: 978-84-941361-3-9

Índex

Introducció	5
1. La comissió d'estudiants d'aprenentatge de la Federació Harris de Londres.....	12
2. iZone de la ciutat de Nova York	13
3. Learning Frontiers d'Austràlia.....	14
Nota sobre l'autora	19

Introducció

Treballo a la Unitat d'Innovació (Innovation Unit) de Londres, una entitat social sense ànim de lucre que va sorgir de la convicció que els nostres serveis públics no són els més adequats. Inicialment, aquesta entitat es va centrar del tot en l'educació, però de mica en mica s'ha anat implicant en la majoria de serveis públics, incloent-hi la sanitat, el govern local, la justícia juvenil i els serveis de salut mental. Segons el nostre parer, es tracta d'un ventall molt ampli de serveis públics que requereixen innovacions de caràcter social amb urgència, atès que són massa cars, no responen a les necessitats dels usuaris i no són adequats als problemes que planteja el segle XXI.

Vull agrair que a la Fundació Jaume Bofill hagin decidit tractar el problema de la manca de compromís dels estudiants en la comunitat educativa, perquè crec que és un símptoma de la inadequació i del fracàs dels sistemes educatius d'arreu del món.

No és un fenomen específic de Catalunya, Espanya o Europa, o de l'opulent hemisferi nord. A la Innovation Unit tenim la sort de treballar globalment. Jo he treballat en llocs tan diferents com Finlàndia, que ha encapçalat els rànquings d'educació segons l'Informe PISA durant molt de temps, i a Natal, la província més gran de la República de Sud-àfrica. Les entitats educatives d'aquestes dues zones del món estan preocupades (des de diferents perspectives) per la manca de compromís que manifesten els estudiants respecte al seu aprenentatge.

En molts altres països i regions del món també ha sorgit la preocupació per la manca de compromís dels estudiants. Això suposa que, d'una banda, hi ha els estudiants que abandonen els estudis –ho fan tan aviat com acaben l'educació obligatòria o, fins i tot, abans d'acabar-la– i, de l'altra, hi ha alumnes que no es comprometen amb el seu procés d'apre-

nentatge perquè mentalment ja han abandonat els estudis. Aquests alumnes sovint aconseguen resultats acceptables i, de vegades, fins i tot bons, però això no vol dir que estiguin compromesos amb el seu aprenentatge. Potser molts dels que ara llegiu això, entre els vostres fills i filles o joves que coneixeu bé n'hi ha que sembla que estan tirant endavant els estudis però que realment no se'ls prenen amb entusiasme. Només fan el mínim per aprovar.

Investigacions dutes a terme arreu del món indiquen que el compromís dels alumnes amb el seu aprenentatge és important perquè està relacionat amb el seu desenvolupament personal i professional. Els estudiants que no es comprometen amb el seu procés d'aprenentatge tendeixen a aprendre a un ritme més lent i, per descomptat, a obtenir pitjors resultats. John Hattie, en el seu famós metaestudi de 2004 sobre els mètodes d'ensenyament efectius, destaca que la motivació i el compromís als centres educatius tenen un efecte més important en el rendiment dels estudiants que molts altres factors interns dels centres. En altres paraules, és una mena de clau de volta.

La recerca també mostra que a mesura que els alumnes es fan grans van perdent el compromís amb el seu procés d'aprenentatge. Com més temps passen els estudiants al centre educatiu menys compromís mostren. Pel que fa als infants de famílies desfavorides, estudis d'arreu del món han demostrat que la manca de compromís és un problema molt més greu. Per tant, els infants pobres, d'una família monoparental i d'una minoria ètnica, acostumen a tenir un nivell de compromís molt més baix que infants de famílies més afavorides.

No obstant això, cal que ens plantejem la pregunta següent: què volem dir exactament amb compromís? Cal que distingim compromís amb l'*aprenentatge* de compromís amb l'*escolarització*?, perquè no vol dir el mateix.

Les investigacions sobre el compromís amb l'escolarització generalment han utilitzat cinc qüestions:

- Els estudiants assisteixen a classe?
- Estan atents? És a dir, tenen els ulls oberts i miren el professor?
- S'adapten a l'escola o van a classe vestits de qualsevol manera,

amb la roba estripada i deixant veure que se situen fora de la comunitat educativa?

- Obtenen bons resultats als exàmens?
- Es comporten bé o malament?

Aquest és el conjunt de qüestions que els investigadors han utilitzat per determinar el nivell de compromís dels alumnes amb el seu aprenentatge. Però, segons la nostra opinió, aquestes qüestions no són adequades per mesurar el seu nivell de compromís. Per saber si realment estan compromesos amb l'aprenentatge ens hem de plantejar el següent:

- Són actius i estan engrescats?
- Els agrada la matèria?
- Aprenen sempre i a tot arreu?
- Es fan responsables del seu propi aprenentatge, en lloc de fer simplement el que algú els diu?
- Consulten la informació?
- Intenten trobar nous llocs on aprendre?
- Obtenen un conjunt variat de resultats d'aprenentatge?

Si un estudiant ens parla sobre el seu aprenentatge amb passió i interès, sabem que és un alumne compromès. Però això no interessa als investigadors. Ara bé, cal que deixem de centrar-nos en el compromís de l'alumne amb l'escolarització, que s'ha basat fonamentalment en el compliment d'unes normes, i que ens centrem en el compromís amb l'*aprenentatge*.

Com es mesura aquest compromís? Una gran majoria d'estudis se centren en la conformitat amb les normes de l'escolarització i el seu compliment. Per això, juntament amb la Universitat de Bristol, i amb l'ajut d'especialistes de l'OCDE, hem elaborat un estudi sobre el compromís dels estudiants amb el seu aprenentatge a través d'un programa que s'anomena Learning Frontiers, d'Austràlia. Hem fet aquest estudi des d'un punt de vista totalment diferent. Si treballem per la veritable motivació i el veritable compromís amb l'aprenentatge, hi ha cinc qüestions que ens haurien de preocupar:

- L'aprenentatge és una part de la identitat de l'estudiant?
- És generalitzat? Va més enllà de l'escola?
- L'aprenentatge és un fet social?
- Té profunditat?
- Produeix experiències valuoses i significatives? És rellevant?

D'una banda, hem elaborat un estudi utilitzant aquestes cinc preguntes per intentar arribar a punts molt importants de la idea del compromís de l'alumnat amb el seu aprenentatge, amb l'ajut d'entitats educatives de quatre llocs del món. Totes són membres del Programa de Líders de l'Educació Global (Global Education Leaders Programme <http://gelponline.org>). De l'altra, entitats educatives de catorze jurisdiccions d'arreu del món –Estats Units, Canadà, Austràlia, Nova Zelanda, Xina, Brasil i Corea del Sud– han participat en un programa sobre la manera de dur a terme una innovació profunda de l'educació.

Els quatre països on s'ha elaborat l'estudi sobre compromís que hem esmentat han estat: Finlàndia, Estats Units (concretament a Kentucky), Corea del Sud i Austràlia, i han obtingut un ventall de dades molt variades.

A Finlàndia, per exemple, s'ho van prendre molt seriosament. Van enquestar quinze mil estudiants de tretze a quinze anys. Cal recordar que Finlàndia té un dels millors sistemes educatius del món. Arran d'aquesta enquesta, van arribar a la conclusió que als joves els agrada aprendre, però que sovint s'avorreixen molt a l'escola.

Així, per exemple, una de les preguntes que incloïa el qüestionari és «amb quina freqüència fas veure que pares atenció al professor, però en realitat estàs pensant en una altra cosa?». Un gran nombre d'alumnes va respondre «molt sovint», la qual cosa vol dir que mentalment no són a la classe, només compleixen el seu deure. Així, fins i tot en aquest sistema excel·lent, els joves troben l'escola molt avorrida. Els mètodes pedagògics no s'adaptaven a ells, malgrat que tenien moltes ganes d'aprendre.

En aquesta enquesta, tot i que hi havia índexs molt positius, també n'hi havia altres de preocupants. Per exemple, el 70% dels alumnes enquestats semblaven compromesos amb el seu aprenentatge i el 30% mostraven signes de manca de compromís en la majoria de les preguntes de l'enquesta. Aquest 30% és una minoria significativa en un sistema, el

finès, que té un èxit considerable. La resta de resultats són pitjors. Cal dir que és un començament molt interessant i que els països que han dut a terme aquestes enquestes estan disposats a millorar l'estudi i a utilitzar-lo *no* per enfrontar-se als altres països sinó *per parlar cordialment amb els directors dels centres, amb els professors i amb els mateixos estudiants sobre el que està passant*.

La pregunta que realment sorgeix quan es pensa en el compromís de l'alumnat amb l'*aprenentatge* és: quina educació val la pena tenir avui en qualsevol lloc del planeta?, perquè si una persona jove pensa que val la pena tenir educació, s'hi comprometrà. Abans he dit que trobem manca de compromís dels alumnes en alguns llocs del món on sorprendria; per exemple, a Natal, Sud-àfrica, on l'atur juvenil és terrible, del 70-80%. Seria lògic pensar que en aquest context els joves haurien de veure l'educació com la porta cap a un bon nivell de vida i que aprofitarien totes les oportunitats que poguessin per tenir algun tipus d'educació. De fet, és totalment al contrari. Els joves de Natal abandonen molt aviat el sistema, als quinze anys, i estan a l'atur o passen l'estona pel carrer. Per què? Perquè pensen que el que els ofereixen a l'escola no és una educació que valgui la pena, fins i tot en aquestes circumstàncies tan difícils.

Sabem que en països més rics passa el mateix. Els joves suposen que hi ha una relació entre educació, escolarització i la resta de les seves vides, però no s'ho acaben de creure. Així, la pregunta que hem esmentat, «quina educació val la pena tenir avui en qualsevol lloc del planeta?», es planteja a tot arreu, tant en països que han estat fortament afectats per la crisi financera global, sobretot a Europa, com en altres llocs del món, com ara Amèrica del Nord, on la crisi no ha tingut un impacte econòmic tan negatiu.

El més important en el futur és la capacitat dels alumnes d'aprendre de pressa, de tenir confiança en el seu aprenentatge, de mostrar resiliència al llarg del seu aprenentatge i adaptació a les noves circumstàncies. Això planteja un nou repte per al sistema educatiu, sobretot en un món on hem tingut una explosió de tecnologia de la informació que ha canviat el nostre context. La gent jove d'avui dia veu que hi ha hagut un gran canvi. Com que tenen cada vegada més a la seva disposició vies d'accés al coneixement i informació oberta i en línia, recorren a les escoles per

coses que no són l'ensenyament tradicional. No vull dir pas que les escoles deixin de ser rellevants en el futur, sinó que ja no tindran el monopoli de l'accés a l'aprenentatge.

Això no vol dir que l'escola ja no tindrà una tasca per complir. Potser no ho sembla, però crec profundament en l'escola, perquè penso que té moltes altres funcions que s'han de desenvolupar, però ha de canviar. Segons la meva opinió, l'escola ha de canviar radicalment. Només cal fixar-se en el que per a mi va ser el llibre de l'any 2013, el llibre d'Al Gore, *The Future*, una predicció extraordinària del que passarà al món en les properes dues dècades. La seva conclusió és clara i entre els científics, els analistes i els comentaristes socials hi ha un clar consens; el futur que és a punt d'arribar serà totalment diferent de tot el que hem conegut en el passat. No hi haurà una diferència de nivells, sinó d'estils.

Si ho acceptem, és el repte més extraordinari de la humanitat. En conseqüència, **una educació que val la pena** ha de ser una educació que prepari els joves per enfrontar-se a la importància d'aquests reptes. I encara n'estem molt lluny.

Em sembla que la gent jove està molt més implicada i preocupada per alguns temes essencials que afronta el nostre planeta del que ho estem els adults. Al cap i a la fi, ells l'heretaran i em sobta que les escoles a penes reflexionin sobre alguns dels temes que realment motiven i apassionen la gent jove, com ara les amenaces tan importants que afecten el planeta i com les afrontarem. No es tracta d'un problema que apareixerà a llarg termini. És un problema al qual les comunitats, i torno a la idea de les comunitats d'aprenentatge, s'estan enfrontant. I quan la gent jove s'hi compromet d'una manera autèntica i real, crearà connexions amb el seu aprenentatge.

Com haurien de respondre els responsables de l'educació?

Això realment dependrà de les seves creences sobre el canvi i de la motivació de la gent. El que vull dir és el següent:

Darrerament, he passat un temps als Estats Units i m'han cridat l'atenció dues coses. La primera ha estat l'exemplar d'una revista molt con-

guda anomenada *Education Week*, que era una edició que tractava de la motivació i deia que algunes escoles havien intentat parlar d'aquest problema tan difícil, és a dir, de la manca de compromís dels alumnes amb el seu aprenentatge. En una escola, per motivar els alumnes, van establir un sistema de pagament en efectiu, de manera que els estudiants que treballaven bé a classe podien demanar diners al final dels semestres: és una possible solució. Altres escoles feien el possible perquè els professors fessin les classes més *divertides*; pensaven que per comprometre's amb el seu aprenentatge els alumnes necessitaven divertir-se.

En relació amb les investigacions que s'han fet sobre aquest tema, el llibre de Daniel Pink, de 2009, *Drive: La veritat sorprenent sobre el que ens motiva*, és un bon recull d'investigacions sobre motivació. Inclou un punt de vista molt ampli sobre la recerca psicològica, la recerca de les ciències socials i també de la recerca duta a terme per economistes, i diu que hi ha tres grans coses que motiven els éssers humans. No són els diners ni el divertiment. La primera és l'autonomia, és a dir, que sentim que podem triar i controlar el que fem. La segona és el domini, quan sentim que dominem un conjunt d'habilitats o una matèria i l'emoció d'experimentar la sensació creixent de domini. I la tercera és el propòsit, ja que podem relacionar aquest aprenentatge amb un propòsit, com ara resoldre problemes que afrontem a la vida, a la comunitat o que veiem que afecten la societat on vivim.

Si aquestes coses són clau –autonomia, domini i propòsit–, hi ha algunes implicacions molt clares en la manera com organitzem les escoles i com organitzem l'aprenentatge. Penso que la majoria dels professors ho saben, però que els és molt difícil traduir-ho a la pràctica pedagògica. No obstant això, hi ha uns quants llocs al món on s'està avançant molt de pressa en aquesta direcció i a continuació descriu breument la seva activitat.

1. La comissió d'estudiants d'aprenentatge de la Federació Harris de Londres

La Federació Harris és un conjunt d'escoles d'una àrea molt pobra del sud de Londres, amb un nombre molt alt d'estudiants negres que viuen en situació de pobresa i que a l'escola obtenen, o obtenien, resultats molt baixos. El que va fer l'escola per resoldre-ho va ser crear una *comissió d'estudiants d'aprenentatge*. Van ser els mateixos estudiants els que van començar a convertir-se en una força molt potent per a la innovació. Van crear una comissió d'uns setanta estudiants d'un conjunt de deu escoles. Els van ajudar amb recursos per a la recerca i van posar personal a la seva disposició per ajudar-los a començar. La comissió d'estudiants feia una sola pregunta: com podríem aconseguir un aprenentatge efectiu a les nostres escoles? I els estudiants es van posar a cercar per tot el món exemples d'aprenentatge realment efectiu. Van fer entrevistes per Skype, van convidar persones a anar a les seves escoles, van enviar missatges per correu electrònic a investigadors d'arreu del món i van recollir un enorme volum de testimonis. I el que va resultar impressionant és que es tractava d'un fenomen global. Aquests estudiants estaven aprenent com podria ser l'aprenentatge efectiu que podria funcionar a les escoles i van aconseguir una sèrie de suggeriments. Diria que els directors d'aquestes escoles implementaran qualsevol idea que la comissió d'estudiants d'aprenentatge tingui. En altres paraules, faran que aquesta idea sigui significativa i així els estudiants sabran que és important. (Si busqueu a Internet Harris Federation, The Student Commission on Learning, trobareu una quantitat enorme d'informació sobre aquest exemple i penso que el trobareu inspirador).

Aquests estudiants han començat el camí per al canvi i els mètodes pedagògics que volen són els que els motiven i els comprometen. Les escoles han canviat molt com a entorns d'aprenentatge.

2. iZone de la ciutat de Nova York

Les escoles a la ciutat de Nova York formen part d'un sistema immens on els exemples de millora són fantàstics, però, per a molta gent, massa lents. L'alcalde Bloomberg, quan estava en el càrrec, va establir la Zona de la Innovació (iZone), que era un conjunt de tres-centes disposicions que estaven adreçades a transformar les escoles, en lloc de millorar-les. A Nova York, els responsables d'educació estan compromesos a dur a terme una innovació dràstica en el seu àmbit, sobretot pel que fa al problema del compromís de l'alumnat amb el seu aprenentatge.

La iZone està destinada a personalitzar l'aprenentatge, reconsiderar estructures, crear models nous i promoure la innovació en tot el sistema. La iZone canviarà els espais, el disseny de les classes, els plans d'estudis, l'avaluació, les tasques dels professionals i dels estudiants, els programes i els horaris. En el passat, els estudiants havien d'encaixar en els models d'educació antics. Era una norma: si els alumnes no s'hi adaptaven, era pitjor per a ells.

El que està intentant fer la iZone és *començar* amb els estudiants a remodelar els espais, el disseny de les aules, els rols, els plans d'estudis, l'avaluació i els horaris perquè s'adaptin als estudiants. I el que veiem en aquesta iZone és una explosió total de nous models d'escolarització, la qual cosa està fonamentalment dirigida a crear alumnes influents i compromesos.

3. Learning Frontiers d'Austràlia

El tercer exemple que esmentaré és Learning Frontiers, un nou programa que funciona a Austràlia i que està patrocinat per l'Institut Australià per a l'Ensenyament i l'Aprenentatge (AITSL). Té el suport de la Unitat d'Innovació. Inclou escoles que estan interessades en el tema del compromís de l'alumnat en el seu aprenentatge. El seu objectiu és crear pràctiques professionals per augmentar la implicació i l'aprenentatge de l'alumnat i volen que sigui una iniciativa global. Volen establir lligams amb educadors de tot arreu. Aquest projecte té una pàgina web fàcil de trobar, la podeu seguir i connectar-vos-hi i espero que hi establiu contactes.

L'objectiu de Learning Frontiers és augmentar la proporció d'estudiants australians que estiguin molt compromesos amb el seu aprenentatge i que el promoguin a través del desenvolupament de pràctiques d'ensenyament i d'aprenentatge. En altres paraules, es vol omplir l'esclletxa que hi ha entre el que sabem sobre motivació i el que desvetlla l'entusiasme, i el que realment tenim i el que fem a l'escola. I es mesurarà amb l'objectiu que Austràlia s'ha proposat en l'àmbit nacional, que és el següent: *alumnes competents; ciutadans segurs i actius*. És un objectiu fantàstic. Poques nacions han resumit el que volen fer amb el seu sistema educatiu i, certament, el Regne Unit no ho ha fet. Sovint donem per fet el perquè d'un sistema educatiu, el perquè de l'educació. Però potser hauríem de ser tan explícits com ho han estat els australians. Per tant, el que farem és trobar les pràctiques que generin aquests resultats, i ells ho faran dissenyant, desenvolupant i provant pràctiques d'aprenentatge, ensenyament i avaluació que fomentin el compromís en una educació que valgui la pena.

No ho faran sense una base. Faran servir com a punt de sortida tota la recerca que tenim sobre aprenentatge i que té influència. Els innovadors

no s'endinsen en una idea i inventen alguna cosa des de la imaginació, sinó que ho fan amb un suport, un punt de partida i la millor base de coneixements que es pugui aconseguir. Les escoles innovadores de Learning Frontiers han buscat quatre fonts per investigar quins tipus de dissenys d'escola són realment efectius.

El primer llibre, publicat per l'OCDE, es titula *The Nature of Learning: Using Research to Inspire Practice*. Aquest llibre recull l'estat del coneixement sobre les ciències de l'educació. Per tant, aquesta és la font número u.

La font número dos per dissenyar els principis s'ha extret del Programa dels Líders de l'Educació Global, titulat *Redesigning Education: Shaping Learning Systems around the Globe*, que exposa una sèrie de principis perquè la pràctica de la nostra educació evolucioni per implicar els estudiants.

La tercera font és un llibre que vam escriure fa dos anys titulat *Learning a Living*. Tracta de la innovació dràstica en educació adreçada a la inserció laboral. Vam observar una sèrie de persones innovadores de tot el món que havien creat models d'aprenentatge bastant diferents, que van tenir èxit a l'hora d'inserir joves al món laboral, tant en pobles pobres de Bangla Desh com en una educació més llunyana, a Finlàndia, i en universitats polítècniques del Brasil. Es poden extreure algunes lliçons realment importants del treball d'aquests educadors. Així que també les hem utilitzat.

La quarta font són algunes escoles d'arreu del món que tenen molt èxit en la seva tasca. Com ara la High Tech High (HTH), de San Diego, Califòrnia. Si no la coneixeu, busqueu-la a Internet. Té la comunitat d'alumnes més extraordinària que fa seminaris en línia, cursos en línia oberts i massius i crea una comunitat global d'educadors que estan immersos en el tema del compromís dels estudiants amb el seu aprenentatge; té una demanda molt gran de places perquè és excel·lent. El 100% dels seus alumnes van a la universitat, independentment del seu estatus socioeconòmic. Però l'HTH rep un alumnat completament no seleccionat –la puntuació no hi assegura l'accés. Només s'hi pot accedir a través d'un sistema de sorteig.

La High Tech High té tres principis fonamentals que són la clau del seu èxit.

El primer és que la qualitat del treball de l'alumne és una prioritat. Estableixen unes expectatives extremament altes i, si mai teniu la possibilitat de visitar l'escola o doneu un cop d'ull a la seva web, us sorprendrà la qualitat del treball dels alumnes poden fer. S'hi reflecteix el tema del domini. Normalment no demanem prou als alumnes, som poc exigents i ambiciosos amb ells i, quan en un context educatiu la gent és exigent, els alumnes es llancen.

El segon principi és la incorporació de les mans, el cap i el cor. Elements pràctics, elements cognitius i intel·lectuals i elements que impacten en els valors i les emocions integren el conjunt. Es produeix una unió d'estudiants i disciplines. No fan el seguiment dels estudiants ni els posen en classes diferents segons les habilitats o els resultats. Estan totalment barrejats. Són inclusius i ensenyen d'una manera interdisciplinària. El sistema pedagògic es basa en l'aprenentatge per projectes. No sempre, però en un alt percentatge i en bona mesura, el sistema és transversal. Als vídeos penjats a la seva web, es poden veure exemples de professors de matemàtiques treballant amb professors d'educació física i també professors d'art treballant amb científics i biòlegs i creant programes de treball realment fascinants.

El tercer principi és que veuen els professors com a creadors. La feina de professor és crear un entorn d'aprenentatge, no disposar les cadires a l'aula, sinó crear un programa d'aprenentatge que sigui potent. I, si es consideren els professors com a creadors, canviarà totalment la visió que es té del nostre treball.

Learning Frontiers, crear principis

Per tant, el programa Learning Frontiers parteix de la recerca de l'OCDE, el Programa de Líders d'Educació Global, *Learning a Living*, i els exemples de grans escoles, com la High Tech High.

Les escoles han decidit que hi ha quatre principis que realment implicaran els estudiants i la seva feina ara és crear les pràctiques per fer-ho.

El primer principi és que aquest aprenentatge estigui creat en col·laboració, és a dir, tant els adults com els estudiants són un recurs influent

per al disseny de l'aprenentatge. No només depèn dels professors, també depèn dels alumnes. *Ells* necessiten estar implicats en la manera com es creen els programes d'aprenentatge.

El segon principi és que l'aprenentatge està *connectat* amb el món real. L'aprenentatge es connecta amb el món real a través del món fantàstic de la tecnologia de la informació, però el treball també està connectat amb contextos reals del món i els utilitza; per exemple, els problemes actuals que afecten Austràlia, com ara la vida aborigen que està amenaçada, la degradació del medi ambient, l'escassetat d'aigua i el racisme, un tema senzill que suposa una gran feina molt lògica per a tots els australians. Aquests temes actuals són la base de l'aprenentatge. Cal connectar l'activitat de l'escola amb els abundants recursos disponibles en la comunitat i en tot el món. En altres paraules, experts d'universitats obertes o d'instituts de recerca aniran a les escoles i treballaran amb els professors i, alhora, els estudiants també podran fer servir els mitjans dels experts.

El tercer principi és que l'aprenentatge és *personal*. Aquí queda reflectida la idea de Nova York. Es tracta de treballar a partir de les passions i les aptituds dels estudiants i és possible crear plans d'estudis que reflecteixin aquestes passions i aptituds per personalitzar l'aprenentatge dels alumnes.

I el darrer principi és que l'aprenentatge estarà *integrat*. S'hi integraran tant com sigui possible les assignatures, els estudiants i els contextos d'aprenentatge. Per *contextos d'aprenentatge* entenem que els alumnes poden estudiar en una aula, en un museu, en un teatre, en una empresa o un negoci per fer una estada de pràctiques, etc.

Aquests són els principis de disseny adoptats pel programa Learning Frontiers. I l'AITSL, amb la nostra ajuda, ofereix oportunitats i suport a les escoles perquè desenvolupin la seva feina i s'uneixin al voltant d'aquests principis de disseny tan influents d'aprenentatge compromès. S'està elaborant un ampli ventall de prototips i proves sobre pràctiques professionals per al professorat en les àrees relacionades amb aquests quatre principis.

Us vull deixar amb un pensament de Yong Zhao, persona que conec i que ha estat una de les convidades al seminari. Després que aparegues-

sin els resultats de PISA, Yong va afirmar que els sistemes d'educació de l'est d'Àsia poden servir de model si es volen tenir examinands dòcils i homogenis. Si voleu això, observeu Xangai, observeu Hong Kong i copieu aquests sistemes.

Per als que busquen una educació d'alta qualitat, la de Finlàndia seria la millor. És una educació molt més holística, més desenvolupada i d'una qualitat molt més alta.

Però si voleu una educació que cultivi veritablement els ciutadans creatius i emprenedors i globalment competents que es necessiten en aquest segle, l'haureu d'inventar. No ho haureu de fer sols, sinó que ho podreu fer juntament amb altres comunitats, com ara Austràlia, Nova York i el sud de Londres. I podrem fer-ho perquè som part d'una comunitat d'educació global.

El benchmarking pot donar-vos el millor del passat, però si voleu el millor del futur, us l'haureu d'inventar vosaltres mateixos.

Nota sobre l'autora

Valerie Hannon Valerie Hannon és presidenta de la Junta Directiva d'Innovation Unit (Londres), una firma que treballa en l'àmbit internacional per promoure la innovació en els serveis públics. És membre fundadora del programa Global Education Leaders (GELP), en el qual exerceix d'assessora de Finlàndia i de diversos estats dels EUA. Ha treballat en diversos programes sobre innovació en l'aprenentatge, i recentment ha engegat el programa Learning Frontiers a Austràlia. Col·labora habitualment amb diferents iniciatives i programes arreu del món, especialment als Estats Units, Nova Zelanda, el Canadà i Europa.

El 2012 va publicar *Learning a Living: Radical Innovation in Education for Work* (Bloomsbury) i és coautora de *Redesigning Education: Shaping Learning Systems Around the Globe* (Booktrope, 2013). És membre de la Iniciativa Global Clinton i assessora de la Cimera Mundial d'Innovació per a l'Educació (WISE, acrònim en anglès).

Debats d'Educació

1. **Els pilars de l'educació del futur.** Juan Carlos Tedesco. Maig 2005, 22 p.
2. **L'educació del futur i els valors.** Javier Elzo. Maig 2005, 55 p.
3. **Per què l'escola no és una empresa?** Christian Laval. Maig 2005, 30 p.
4. **Educació: dret o mercat?** Joan Coscubiela. Maig 2005, 18 p.
5. **És il·limitat el rendiment educatiu? La importància d'avaluar l'educació amb una perspectiva internacional.** Andreas Schleicher. Juliol 2006, 27 p.
6. **La pràctica solidària com a pedagogia de la ciutadania activa.** María Nieves Tapia. Juliol 2006, 56 p.
7. **Claus de l'èxit del sistema educatiu finlandès.** Reijo Laukkanen. Juliol 2006, 26 p.
8. **Comprendre la segona generació a través d'una òptica transnacional.** Peggy Levitt. Febrer 2007, 39 p.
9. **Identitats: la crisi política de l'escola.** Salvador Cardús i Ros. Abril 2008, 20 p.
10. **Propostes entorn del professorat i el Sistema Educatiu Català.** Miquel Martínez. Desembre 2008, 40 p.
11. **L'educació en un món de diàspores.** Zygmunt Bauman. Desembre 2008, 32 p.
12. **L'emergència del lideratge del sistema.** David Hopkins. Juny 2009, 16 p.
13. **La crisi de la cohesió social: escola i treball en temps d'incertesa.** Robert Castel. Octubre 2009, 20 p.
14. **La segregació escolar: reptes socials i polítics.** Vincent Dupriez. Desembre 2009, 28 p.
15. **Responsabilitat, autonomia i avaluació per a la millora dels centres educatius.** Mats Ekholm. Febrer 2010, 28 p.
16. **Decadència de la institució escolar i conflictes entre principis.** François Dubet. Febrer 2010, 24 p.
17. **Influència dels països d'origen i de destí en el rendiment de l'alumnat d'origen immigrat.** Jaap Dronkers. Maig 2010, 32 p.
18. **Incertesa i creativitat. Educar per a la societat del coneixement.** Daniel Innerarity. Juny 2010, 40 p.
19. **Excel·lència educativa per a tothom, una realitat possible.** Roser Sala-vert. Setembre 2010, 28 p.

20. **Dilemes polítics i docents de l'ús de les TIC a l'aula. El cas dels Estats Units.** Larry Cuban. Març 2011, 20 p.
21. **Evolució de les polítiques d'educació prioritària davant del repte de la igualtat.** Jean-Yves Rochex. Març 2011, 28 p.
22. **Aprentatge invisible: aprenent en 3D, 360° i 7/24.** Cristóbal Cobo Romaní. Abril 2011, 44 p.
23. **Alternatives a la segregació als Estats Units: el cas de les magnet schools.** Gary Orfield. Juny 2011, 52 p.
24. **La comprensió lectora, una clau per a l'aprenentatge.** Isabel Solé. Gener 2012, 32 p.
25. **L'educació del talent: el paper de l'escola i el de les famílies.** José Antonio Marina. Juny 2012, 24 p.
26. **Millorar el clima escolar: per què i com?** Eric Debarbieux. Juny 2012, 26 p.
27. **Crear entorns innovadors per millorar l'aprenentatge.** David Istance. Juliol 2012, 32 p.
28. **Les TIC i la transformació de l'educació en l'economia del coneixement.** Robert B. Kozma. Novembre 2012, 54 p.
29. **Un canvi de paradigma: el moviment globalitzat de reforma de l'educació. Educar la creativitat i l'emprenedoria en un món globalitzat.** Yong Zhao. Novembre 2012, 34 p.
30. **Crear escoles que preparin per al futur.** Richard Gerver. Abril 2013, 16 p.
31. **Col·laborar, innovar i liderar. El futur de la professió docent.** John MacBeath. Juny 2013, 30 p.
32. **Privatitzar és la solució? Reptes i tensions del finançament de l'educació.** Henry M. Levin. Setembre 2013, 24 p.
33. **El paper de les famílies en la millora de l'escola i del sistema educatiu.** Annie Kidder. Desembre 2013, 32 p.

Debats d'Educació és un projecte creat per la Fundació Jaume Bofill i la Universitat Oberta de Catalunya amb la col·laboració del MACBA per impulsar el debat social sobre el futur de l'educació. El projecte consisteix en la celebració de debats per tractar temes claus, d'actualitat i de fons, sobre els reptes i els problemes que ha d'afrontar l'educació en el context social, polític i econòmic en què vivim. Aquesta col·lecció recull algunes de les ponències d'autors de reconegut prestigi nacional, estatal i internacional, que han servit per encetar els debats.

www.debats.cat

DEBATS D'EDUCACIÓ | 34

Una iniciativa de

Amb la col·laboració de

